

LUSINDA RAJLI

UBISTVA U
FLIT HAUSU

Prevela
Branislava Radević-Stojiljković

Laguna

Naslov originala

Lucinda Riley

THE MURDERS AT FLEAT HOUSE

Copyright © Lucinda Riley 2022

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Ovaj roman je posvećen svima koji sanjaju.
Nikad ne odustajte i nikad se ne predajte – Lusinda nije.*

Lusindina porodica

Uvod

Dragi čitaoci,

Nadam se da ste uzbuđeni kao i ja što ćete okretati stranice potpuno novog romana Lusinde Rajli. Možda ste pohlepno čitali i voleli serijal o Sedam sestara, pa jedva čekate da vas Lusinda prebaci u neki novi, živopisan svet. A možda vam je njeno pisanje novo i zainteresovao vas je tek izašli, očaravajući kriminalistički roman. U tom slučaju, nažalost, moramo početi od kraja, kako bismo pružili kontekst stranicama u kojima ćete uživati. Za one koji ne znaju, Lusinda – mama – umrla je 11. juna 2021, od raka jednjaka koji joj je dijagnostikovao 2017. Ja sam Lusindin najstariji sin i koautor (ne ovog projekta, požuriću da dodam). Zajedno smo napisali serijal knjiga za decu *Andeli čuvari*, a bio sam dobio i zadatak da ispunim njeno ogromno književno zaveštanje tako što ću završiti osmi i poslednji roman serijala *Sedam sestara*.

Iz tog razloga želim da vam kažem kako je došlo do knjige *Ubistva u Flit hausu*. Prvo, iako nikada nije ugledala svetlost dana, napisana je 2006. Čim je njeno najmlađe dete krenulo u školu, Lusinda je napisala tri romana bez izdavača, od kojih su

dva sukcesivno objavljena uz velike pohvale – *U senci masline* (još i pod naslovom *Helenina tajna*) i *Soba leptira*. Oduvek je planirala da objavi i treći od ovih romana, koji je trenutno u vašim rukama, kad završi serijal *Sedam sestara*.

U slučajevima romana *U senci masline* i *Soba leptira*, Lusinda je unela velike izmene (kao što bi učinio svaki autor nakon jedne decenije). U slučaju *Ubistava u Flit hausu*, mama nije imala tu šansu. Stoga sam se našao u teškoj situaciji kad sam odlučio da objavim ovu knjigu. Da li je moja dužnost da uredim, adaptiram i unapredim tekst, kao što bi ona želela? Posle mnogo razmišljanja, zaključio sam da je važnije sačuvati mamin glas. Sa tim na umu, preduzet je samo minimum uredničkog posla.

Dakle, sve što ćete pročitati Lusindino je delo iz 2006.

Mama je bila veoma ponosna na ovaj projekat. To je jedini kriminalistički roman koji je ikada napisala, ali odani čitaoci će odmah prepoznati njenu neuporedivu sposobnost da oživi duh mesta. Uveren sam da će vam biti zanimljivo da znate da je, u vreme kad je pisala ovaj roman, moja porodica živela u nepreglednom misterioznom predelu u kojem se odvija ova priča. Štaviše, škola u Norfoku, prikazana u knjizi, u velikoj meri je nadahnuta onom koju smo pohađali mi njena deca. Srećom, mogu potvrditi da se ništa tako dramatično nije desilo u hodnicima spavaonica.

Kao što verovatno i očekujete, skrivene tajne iz prošlosti snažno utiču na događaje u sadašnjosti, i počašćeni smo tipičnom vrhunskom karakterizacijom u liku istražne detektivke Džez Hanter, za koju sam siguran da ima potencijala za novi serijal u kojem će biti glavna junakinja.

Možda će ga i dobiti, u drugom životu.

Hari Vitaker, 2021.

Prolog

Škola Sent Stiven, Norfolk, januar 2005.

Dok se prilika penjala stepenicama što vode na sprat za starije učenike – lavirint soba malih kao kutijice, za svakog dečaka – jedini zvuci koji su se čuli bili su metalno kuckanje i zvečanje prastarih radijatora, neefikasnih čuvara koji su se mučili da zagreju Flit haus i dečake u njemu u poslednjih pedeset godina.

Jedna od osam zgrada za smeštaj učenika, koliko ih je bilo u školi *Sent Stiven*, Flit haus je dobila ime po direktoru škole u vreme kad je sagrađena, sto pedeset godina pre toga. Poznata među trenutnim stanovnicima kao „Buvara“, ružna viktorijanska građevina od crvene cigle bila je preuređena u učenički smeštaj neposredno posle rata.

Osim toga, to je poslednja zgrada doma u kojoj će se izvesti preko potrebno renoviranje. U roku od šest meseci, u hodnicima, na stepenicama, u spavaonicama i zajedničkim prostorijama biće potpuno skinut pohabani crni linoleum s podova; na žutim zidovima tapeti će biti zamenjeni i osveženi magnolijama, a arhaične tuš-kabine dobiće novu opremu od blistavog nerđajućeg čelika i sjajne bele keramičke pločice.

Sve da bi se smirili današnji zahtevni roditelji, koji insistiraju da njihova deca žive i uče u komforu hotela, a ne kao u štali.

Ispred sobe broj sedam, prilika je za trenutak zastala, oslušujući. Pošto je bio petak, osmorica dečaka sa ovoga sprata sigurno su izašli i otišli pešice u krčmu u obližnjem gradiću Foltešamu, ali nije bilo zgoreg proveriti. Pošto ništa nije čula, prilika je pritisnula kvaku i ušla.

Zatvorivši tiho vrata i upalivši svetlo, uljez je gotovo odmah postao svestan ukorenjenog mirisa tinejdžera: mešavine smrada prljavih čarapa, znoja i pobesnelih hormona, koja je godinama prožimala svaki kutak Flit hausa.

Zadrhtavši, pošto je zadah prizvao bolne uspomene, prilika se umalo nije spotakla o gomilu donjeg rublja nemarno bačenog na pod. A onda, pošto je uzela dve bele tablete koje su svake noći stavljane na dečakov noćni stočić, prilika ih je zamenila drugim, potpuno istim, ugasila svetlo i izašla iz sobe.

Na obližnjem stepeništu mala figura u pidžami sledila se kad je čula korake kako se približavaju. U panici, dečkić se zavukao u malu nišu ispod stepenica na spratu ispod, i stopio se sa senkama. Kad bi ga uhvatili da nije u krevetu u deset sati, bio bi kažnjen, a to više nije mogao podneti te noći.

Ukočen u tami, dok mu je srce lupalo kao ludo, zatvorio je oči i čvrsto ih stisnuo kao da bi to nekako moglo da mu pomogne, pa oslušnuo, bez daha, dok su se koraci kretali stepenicama samo nekoliko centimetara iznad njegove glave, prošli pored njega, a onda se milostivo udaljili i utihnuli. Tresući se od olakšanja, izmilio je iz skrovišta i požurio hodnikom u svoju spavaonicu. Kad je legao u krevet i proverio vreme na budilniku, znajući da je preostalo još sat vremena dok ne bude mogao da dozvoli sebi utočište sna, navukao je ćebe preko glave i konačno dozvolio suzama da poteku.

* * *

Otprilike jedan sat kasnije Čarli Kevendiš je ušao u sobu broj sedam i bacio se na krevet.

Ima osamnaest godina i petak je uveče, a on je zatvoren kao neko dete u ovom usranom zečarniku.

I pritom mora da ustane sutra u sedam, zbog proklete kapele. Do sada je propustio dvaput u ovom polugodištu i ne može priuštiti sebi da se to ponovo desi. Već je bio u Džounsovoj kancelariji zbog one gluposti s Milarom. Džouns je digao veliku dreku i pretio da će ga izbaciti iz škole ako ne popravi ponašanje, i Čarli je bio ogorčen što mora da vodi računa. Otac mu je jasno stavio do znanja da ako ne bude imao sve najbolje ocene u svedočanstvu, neće finansirati njegovu godinu pauze.

Što bi bila prokleta katastrofa.

Njegov otac nije odobravao ni samu godinu pauze pre univerziteta. Hedonizam je za njega bio anatema i pomisao na sina kako se izležava na nekoj tajlandskoj plaži, verovatno drogiran, dolazila u obzir, naročito ako on plaća za to.

Baš pre početka školske godine strašno su se posvađali oko Čarlijeve budućnosti. Njegov otac Vilijam Kevendiš bio je čuveni advokat u Londonu i oduvek se podrazumevalo da će Čarli poći njegovim stopama. Dok je rastao, Čarli nije mnogo razmišljao o tome.

A onda, kako se bližio poslednjim tinejdžerskim godinama, polako mu je sinulo šta se od njega očekuje, izgleda bez ikakvog obzira prema njegovim željama.

Čarli je voleo mutne poslove, da trguje pod adrenalinom; tako je on video sebe. Od pomisli na to da provede život zaglavljen u hijerarhijskoj, zagušljivoj atmosferi Iner templ^{*}, grčio mu se stomak.

Osim toga, očeva ideja kako da „napreduje“ bila je potpuno staromodna. Danas je sve drugačije; možeš da radiš šta želiš. Sva ta sranja o ugledu pripadaju generaciji njegovih roditelja.

* Jedna od četiri advokatske komore u Velikoj Britaniji. (Prim. prev.)

Čarli je želeo da bude di-džej i da gleda lepe polugole žene kako se bacakaju po plesnom podijumu na Ibici. Nego šta. Tako nešto! A možeš i da zaradiš brdo para kao di-džej.

Mada mu novac nikad neće biti ozbiljan problem. Osim ako njegov neoženjeni pedesetsedmogodišnji stric ne odluči da iznenada pravi decu, Čarli će naslediti porodični veleposed od nekoliko hiljada jutara obradivog zemljišta.

I za to je imao planove. Samo treba da proda nekoliko jutara s građevinskom dozvolom nekom preduzimaču pa će zaraditi prokleta bogatstvo!

Ne, problem nisu *buduće* finansije; problem je u tome što njegov otac ima finansijsku moć nad njim *sada*.

Mlad je. Želi da se malo provede.

To su bile misli koje su prolazile kroz glavu Čarlija Kevendiša kad je, rasejano, pružio ruku i uzeo dve tablete koje je uzimao svake noći otkad je imao pet godina, i podigao čašu s vodom koju mu je ostavila bolničarka.

Stavio je tablete na jezik, otpio velik gutljaj vode da ih potera kroz grlo, a onda vratio čašu na noćni ormarić.

Ceo jedan minut nije se desilo ništa i Čarli je, uzdišući, nastavio da razmišlja o tome u kakvoj je situaciji. Ali onda, gotovo neprimetno, osetio je kako telo počinje da mu drhti.

„Šta dođav...?!“

Drhtanje se pojačalo, postalo nekontrolisano i Čarli je na jednom osetio kako mu se grlo steže. Sad u panici, ne shvatajući šta mu se dešava i boreći se za vazduh, uspeo je da se otetura nekoliko koraka ka vratima. Zgrabio je kvaku, ali obuzet sve većim užasom, učinio je to nespretno i nije uspeo da je pritisne pre nego što se srušio, polusvestan, držeći se jednom rukom za grlo dok mu je na usta izbijala pena. Pošto je ostao bez kiseonika, smrtonosni otrovi su kolali kroz njega, a vitalni organi postepeno počeli da otkazuju. Onda mu se utroba opustila i, malo-pomalo, mladić koji je nekad bio Čarli Kevendiš prestao je da postoji.

Proo poglavlje

Robert Džouns, direktor škole *Sent Stiven*, stajao je s rukama u džepovima – mada je neprekidno prekorevao svoje štíćenike zbog te navike – i zurio kroz prozor svoje radne sobe.

Video je kako učenici dole prelaze Čepel lon na putu na časove i sa časova. Ruke su mu bile vlažne od znoja, srce mu je još lupalo od adrenalina, neprekidno, još otkad se nesreća dogodila.

Odmakao se od prozora i seo za radni sto. Na njemu je bila gomila dokumentacije koju je trebalo obraditi, a koja je ostala nedirnutá, i spisak telefonskih poruka na koje treba da odgovori.

Izvadio je maramicu i izbrisao vrh ćelave glave, a onda teško uzdahnuo.

Ima poprilično potencijalno košmarnih situacija s kojima se susreće direktor škole zadužen za stotine dečaka i devojčica tinejdžera; droge, vršnjačko nasilje i, u savremenim internatskim školama za oba pola, nezaustavljivi fantom seksa.

Za četrnaest godina koliko je direktor *Sent Stivena*, Robert je imao posla, do izvesnog stepena, sa svim time.

Ali sve krizne situacije su izbledele u poređenju sa onim što se desilo prethodnog petka. Ovo je bila vrhunská direktorova noćna mora: smrt učenika koji mu je poveren na brigu.

Ako postoji način da od ugleda škole ostanu samo dronjci, onda je to ovaj. Detalji o tome *kako* je dečko umro gotovo su nevažni. Robert je već video horde roditelja kako, razmatrajući internatske škole, precrtavaju *Sent Stiven* sa svojih spiskova.

Pa ipak, Robert je potražio utehu u činjenici da je ova škola preživela više od četiri stotine godina – a pregledajući školske knjige, video je da se ovakva tragedija već dogodila i ranije. Možda će broj upisanih učenika nakratko opasti, ali kako vreme bude prolazilo, sigurno će se na kraju zaboraviti ono što se desilo prošlog petka.

Poslednja smrt učenika desila se 1979. Dečko je nađen mrtav u prostoriji za škrinje, u podrumu. Obesio se o kabl koji je vezao za kuku na tavanici. Taj incident je postao deo školskog folklor. Klinci vole da izvode mit po kojem duh tog dečaka zaposeda Flit haus.

Mladi Rori Milar je i sam izgledao kao duh kad su ga našli kako pomamno udara u vrata, pošto je proveo celu noć zaključan tamo.

Čarli Kevendiš, počinilac bez svake sumnje, sve je porekao kao i obično, i što je još gore, bilo mu je smešno... Robert Džouns je zadrhtao od nelagodnosti, pošto je želeo da u sebi nađe razloga da žali za gubitkom mladog života, ali je otkrio da nije u stanju da ga nađe.

Taj dečko je bio problematičan od trenutka kad je stupio u ovu školu. I zahvaljujući njegovoj smrti, sad je Robertova budućnost dovedena u pitanje. Star pedeset šest godina, jedva je čekao da za četiri godine ode u punu penziju. Ako bude prisiljen da podnese ostavku, malo je nade da će naći takav posao negde drugde.

Na hitnom sastanku Upravnog odbora prethodne večeri ponudio je ostavku. Članovi Odbora su, međutim, stali iza svog direktora.

Kevendišova smrt je *nesrećan slučaj*... umro je prirodnom smrću. Od epileptičkog napada.

To je bio jedini zrak nade za Roberta. Ako istražni sudija donese presudu da je u pitanju prirodna smrt i ako se izveštavanje medija zadrži na najmanjoj meri, biće moguće ograničiti štetu.

Ali dok se to ne potvrdi, njegov ugled i njegova budućnost visiće o tankoj niti. Obećali su da će zvati danas pre podne.

Telefon na njegovom stolu prodorno je zazvonio. Pritisnuo je spikerfon. „Da, Dženi?“

„Traže vas iz kancelarije istražnog sudije.“

„Povežite ih.“

„Gospodin Džouns?“

„Da, ja sam.“

„Ovde je Malkom Glenister, mesni istražni sudija. Želeo sam da porazgovaramo o rezultatima obdukcije koja je juče obavljena na Čarliju Kevendišu.“

Robert je s mukom progutao knedlu u grlu. „Naravno. Samo napred.“

„Patolog je zaključio da Čarli nije umro od epileptičkog napada. Umro je od anafilaktičkog šoka.“

„Shvatam.“ Robert je ponovo progutao knedlu, pokušao da se nakašlje. „I... šta je uzrok?“

„Pa, kao što sigurno znate, njegova istorija bolesti pokazuje da je bio žestoko alergičan na aspirin. Šeststo miligrama aspirina nađeno je u njegovom krvotoku, što odgovara dvema tabletama aspirina koji se nalazi u slobodnoj prodaji.“

Robert nije mogao da odgovori, grlo mu je bilo suvo.

„Osim tragova leka epilim, koji je Čarli uzimao svakoga dana da bi kontrolisao epilepsiju, i minimalne količine alkohola, patolog nije našao ništa drugo. Bio je savršeno zdrav.“

Robertu se vratio glas. „Da li bi preživeo da je nađen ranije?“

„Da je odmah dobio lek, da, gotovo sigurno bi preživeo. Međutim, mala je verovatnoća da bi mogao da pozove pomoć u dva minuta pre nego što se onesvestio. Razumljivo je što ga niko nije našao do sledećeg jutra.“

Robert je zastao, osetivši mali treptaj olakšanja u venama. „I šta sledi?“, upitao je.

„Pa, znamo *kako* je umro. Pitanje je – zašto? Čarlijevi roditelji su potvrdili da je on *znao* da je alergičan na aspirin; oduvek je znao.“

„Mora da je progutao tablete greškom. Nema drugog objašnjenja, zar ne?“

„Moj posao nije da spekulišem bez činjenica, direktore, ali na jedno ili dva pitanja nema odgovora. I bojim se da će biti policijske istrage.“

Robert je osetio kako mu sva krv nestaje iz lica. „Shvatam“, rekao je tiho. „Kako će se to odraziti na svakodnevno funkcionisanje škole?“

„O tome ćete morati da razgovarate s nadležnim detektivom.“

„Kad će doći policija?“

„Ubrzo, mislim. Uskoro će vam se javiti da se dogovorite. A sad doviđenja.“

„Doviđenja.“

Robert je isključio spikerfon i osetio vrtoglavicu. Duboko je udahnuo tri-četiri puta.

Policijska istraga... Zavrteo je glavom. Bila je to najgora moguća vest.

A onda ga je pogodilo saznanje: u poslednjih nekoliko dana mogao je da misli samo na ugled škole. Ali ako je umešana policija, onda istražni sudija sigurno sumnja u to da je Kevendiš uzeo tablete greškom.

„Isuse Hriste.“ Pa ne misle valjda da je u pitanju ubistvo?

Robert je ponovo zavrteo glavom. Ne, verovatno je obična formalnost. Zapravo, kad bolje razmisli, Čarlijev otac će to izričito tražiti. Setio se onih nekoliko puta kad je Kevendiš stajao ispred njegovog stola i bezbrižno gledao naniže, u njega, dok ga je prekorevao. Uvek je bilo isto: Robert bi ga podsetio da je korišćenje malih dečaka kao slugu davna prošlost i da ne sme da ih zlostavlja kako bi mu se pokorili ako neće da sarađuju.

Čarli bi prihvatio kaznu, a onda bi nastavio kao da se ništa nije dogodilo.

Čarli je prvobitno trebalo da se upiše na Iton, ali je pao na prijemnom ispitu. Od dana kad je stigao u *Sent Stiven*, jasno je stavljaao do znanja kako smatra da su i škola i njen direktor i drugi učenici ispod njegovog nivoa. Njegova nadmenost oduzimala je dah.

U potrazi za inspiracijom, Robert je zurio u sliku lorda Grenvila Dadlija, osnivača škole u šesnaestom veku, a onda je pogledao na sat i shvatio da je gotovo vreme za ručak. Pritisnuo je taster interkoma.

„Da, gospodine Džounse?“

„Dženi, možete li da dođete, molim vas?“

Za nekoliko sekundi na njegovim vratima se pojavila utešna prilika Dženi Kolman. Ona je radila u školi poslednjih trideset godina, najpre kao servirka, a onda, posle završenog kursa za sekretarice, kao administrativna službenica u računovodstvu. Kad je Robert došao za direktora pre četrnaest godina, i saznao da mu je sekretarica pred penzijom, odabrao je da na njeno mesto zaposli Dženi.

Ona je bila daleko od prefinjenog kandidata, ali Robertu se dopadao njen smireni stil, a njeno poznavanje škole bilo je neprocenjivo dok je ustanovljavao svoj autoritet.

Dženi su svi voleli, od čistačica do članova Upravnog odbora. Znala je svako dete po imenu i njena odanost školi nije se dovodila u pitanje. Tri godine starija od Roberta, bila je bliže penziji i on se često pitao kako će se snalaziti kad ona ode. A sad je, ojađen, shvatio da će verovatno on otići pre nje.

Dženi je bila odsutna celog prethodnog polugodišta zbog operacije kuka. Njena zamena je bila stručna i verovatno mnogo sposobnija u pogledu kancelarijske tehnologije, ali Robertu je nedostajalo Dženino majčinsko držanje i bilo mu je drago kad ju je ponovo video. Sa spremnom sveskom i penkalom,

Dženi je smestila svoje okruglasto telo u stolicu ispred stola, sa izrazom duboke zabrinutosti na licu.

„Imate neku čudnu boju, gospodine Džounse. Da vam donesem čašu vode?“ Govorila je sa akcentom iz Norfoka.

Robert je iznenada osetio neodoljivu potrebu da spusti glavu na Dženino bujno poprsje, da oseti njene materinske ruke oko sebe i nađe utehu u njima.

„Bila je to kancelarija istražnog sudije“, rekao je, odagnavši tu misao. „Nisu dobre vesti. Biće policijske istrage.“

Dženi je podigla guste obrve. „Ne! Nije valjda.“

„Nadajmo se da će se brzo završiti. Svi će biti ometeni i poljuljani dok policija bude njuškala po školi.“

„Dakako“, složila se Dženi. „Šta mislite, hoće li razgovarati sa svima nama?“

„Nemam pojma, ali očigledno ćemo morati sve da obavestimo. Izgleda da će me detektiv zvati svakoga trenutka. Znaću više kad budem razgovarao s njim. Ali možda bi bilo najbolje da sazovemo školski skup u glavnoj dvorani sutra ujutro, i da sve upozorimo na to što će se događati. To znači *sve*, i osoblje takođe, od kuhinjskih poslužitelja pa naviše. Možete li da mi to organizujete?“

„Naravno, gospodine Džounse. Sad ću to učiniti.“

„Hvala, Dženi.“

Ustala je, a onda rekla: „Jeste li se već javili Dejvidu Milaru? Ponovo je zvao, tri puta od jutros.“

„Ne, nisam.“

„Pa, zvao je nekoliko puta sinoć i ostavljao poruke, nešto o tome kako je Rori bio uznemiren preko telefona.“

„Znam, rekli ste. Moraće jednostavno da sačeka. Imam važnije stvari na umu u ovom trenutku.“

„Jeste li za čaj? Izgledate kao da bi vam dobro došlo da malo podignete nivo šećera u krvi. To uvek prija za šok.“

„Hvala vam, bilo bi lepo.“ Klimnuo je glavom zahvalno.

Telefon na njegovom stolu je zazvonio. Dženi je stigla prva i podigla slušalicu.

„Direktorova kancelarija.“

Za trenutak je slušala, a onda poklopila rukom mikrofon i prošaptala: „Načelnik Norton, želi da razgovara sa vama.“

„Hvala.“ Robert je uzeo slušalicu i sačekao da Dženi izađe i zatvori vrata. „Direktor je ovde.“

„Direktore, ovde je pomoćni načelnik Norton, iz Istražnog kriminalističkog odeljenja. Pretpostavljam da znate sa čim je u vezi ovaj poziv.“

„Da.“

„Mislio sam da treba da vas upozorimo na činjenicu da vam šaljem dva detektiva da istraže smrt Čarlija Kevendiša.“

„U redu, da. Da.“ Robert Džouns nije znao šta drugo da kaže.

„Stići će vam sutra ujutru.“

„Odakle?“

„Iz Londona.“

„Iz Londona?“

„Da. Slučaj je predat nama u Specijalnoj službi Istražnog kriminalističkog odeljenja. Radićemo zajedno sa policijom Severnog Norfoka.“

„Shvatam da morate da radite svoj posao, načelniče, ali razumljivo je da sam zabrinut za remećenje rada škole, da ne pominjem faktor panike.“

„Moje kolege su veoma iskusne u slučajevima kao što je ovaj, direktore. Uveren sam da će se pažljivo baviti situacijom i da će vas posavetovati kako da rukovodite osobljem i učenicima.“

„Da. Sutra ću ionako sazvati školski zbor.“

„Odlična ideja. To će mome timu pružiti priliku da se obrate školi i da možda malo umire nervozu zbog našeg prisustva među njima.“

„Onda ću postupiti tako.“

„U redu.“

„Možete li mi reći imena detektiva koje ćete poslati?“

S druge strane veze nastala je kratka pauza, a onda je načelnik rekao: „Nisam još siguran, ali pozvaću vas do kraja dana da utvrdim. Hvala vam što ste mi posvetili vreme.“

„Hvala vama, načelniče. Doviđenja.“

Hvala vama na čemu?, zapitao se Robert Džouns dok je spuštao slušalicu. Zagnjurio je lice u šake. „O bože“, promrsio je.

Ti policajci će čačkati po svačijoj prošlosti... po privatnom životu... Nikad se ne zna šta bi mogli da iskopaju. I *on sam* može postati osumnjičeni...

Broj upisanih učenika je opadao u protekle tri godine. U poslednje vreme ima mnogo konkurencije. Ovo baš nije trebalo školi. Ili sebičnije, pomislio je dok je uzimao slušalicu da pozove predsednika Upravnog odbora, nije trebalo njemu.

Drugo poglavlje

Džezmin Hanter-Koflin – za prijatelje Džez, za svoje bivše kolege s posla detektivka inspektorka Hanter – razmakla je zavese i pogledala kroz prozorčić svoje spavaće sobe. Pogled je bio ograničen, isparavanje je zamaglilo predeo močvara Solthaus i sumornog Severnog mora iza njih. Automatski je ispisala svoje inicijale na staklu, kao što je činila kad je bila dete, pa za trenutak osmotrila *Dž. H. K.*, a onda odlučnim pokretom izbrisala *K.*

Prešla je pogledom po brojnim kartonskim kutijama po podu svoje spavaće sobe. Uselila se pre dva dana, ali osim što je iskopala osnovne stvari kao što su pidžama, čajnik i sapun, sve ostalo je ostavila netaknuto.

Ova mala seoska kućica bila je sušta suprotnost minimalističkom, u belo okrećenom stanu u Doklendsu, gde je živela s bivšim mužem. I to joj se veoma dopadalo. Iako je obično bila patološki uredna, nespremnost da se raspakuje poticala je od toga što će kućica narednih nedelja pretrpeti invazivne adaptacije. Vodoinstalater je bio zakazan za nedelju dana, da uvede centralno grejanje, stolar će doći sutra da uzme mere za kuhinju, a ostavila je poruke i nekim lokalnim dekoraterima.

Džez se nadala da će za dva meseca Marš kotidž izgledati isto toliko živopisno unutra koliko obećava njena spoljašnjost.

Toga dana je bilo toplije i Džez je odlučila da ode u jutarnju šetnju preko pustare do mora. Obula je čizme, navukla kabinicu i stupila napolje, udahnula osvežavajući morski vazduh što podmlađuje.

Njena kućica se nalazila na obalskom putu što razdvaja selo od vresišta i mora. Leti je taj put postajao zakrčen turistima, koji su se njime vozili do plaža i sela na obali Severnog Norfoka, ali danas, krajem januara, bio je pust.

Džez je osetila treptaj zadovoljstva dok je proučavala pogled. Ravan teren i nedostatak drveća stvarali su turobnu, nepoželjnu sliku, ali Džez se sviđala njena sirovost. U predelu nije bilo ničeg lepog, ničeg što bi prekinulo jasnu oštrinu horizonta koji se protezao kilometrima sa obe strane. Jednostavna elegancija udaljene zakrivljenosti kopna, more i ogromno prostranstvo koje je obuhvatao pogled, bili su privlačni njenoj staloženoj prirodi.

Dok je prelazila put, krajičkom oka je spazila kako, pedesetak metara dalje, neki čovek izlazi iz pošte. Nastavila je i prešla sa drumu na grubu, močvarnu travu, usredsređena na utešni zvuk šljapkanja pod nogama, kad joj se učinilo da je neko doziva po imenu.

Pomislila je da je posredi kreštanje vodomara koji su se okupili u krugu desno od nje, pa nije obratila pažnju, već je nastavila uz nagib, jedinu zaštitu njene kućice od poplave – što je bilo sporno kad je pokušavala da dobije kredit.

„Džezmin! Detektivko Hanter! Molim vas sačekajte malo!“

Ovoga puta nije bilo greške. Zaustavila se i okrenula da pogleda niz put.

Isuse! Otkud on ovde? Džez se zaprepastila i pošla nazad. Zaustavila se kad je bila nekoliko metara od njega i dočekala ga smeškom koji joj nije bio i u očima.

„Dobar dan, detektivko Hanter.“

„Otkud vi ovde, gospodine?“

„I meni je drago što vas vidim“, rekao je Norton pružajući ruku.

„Izvinite“, uzdahnula je pa mu konačno prišla i prihvatila je. „Nisam vas očekivala, samo to.“

„U redu je. Nego, hoćete li me pozvati unutra dok ne umrem od zime u ovom tankom odelu?“

„Da, naravno. Izvolite, uđite.“

Unutra je Džez smestila Nortona na sofu i zapalila vatru. Skuvala je kafu, a onda sela na drvenu trpezarijsku stolicu.

„Lepa kućica“, kazao je on. „Udobna.“

„Hvala“, odvrtila je, „sviđa mi se.“

Nastala je pauza ispunjena nelagodnošću.

„Dakle, Džezmin, kako ste?“

Bilo je neobično čuti Nortona da je oslovljava ličnim imenom. To je samo još više isticalo do koje se mere njen život promenio poslednjih meseci, ali i bilo nekako pokroviteljski.

„Dobro sam“, odgovorila je.

„Izgledate... bolje. Dobili ste malo boje u licu otkad sam vas poslednji put video.“

„Da, u Italiji je toplo, čak i zimi.“ Nova pauza, i Džez je poželela da on pređe na stvar. „Kako ste znali da sam ovde?“, upitala je konačno, ne želeći da održava takav razgovor.

Norton se nasmejao. „Iznenaden sam što pitate, pošto radite u Jardu, mada je čak i naš kompjuter jedva našao broj dvadeset devet na Solthaus roudu. Kad sam stigao ovamo i nisam uspeo da nađem brojeve na vratima, raspitao sam se u pošti.“

„Ah“, kazala je Džez.

„Zašto ovde?“, upitao je on.

„Valjda zbog raspusta u detinjstvu. Oduvek sam volela Norfok, pa što da ne, dobro je kao i bilo gde drugde. A i roditelji su mi blizu.“

„Da. Naravno.“

Nova pauza.

„Dakle“, rekao je Norton, iznenada poslovnim tonom, osetivši njeno nestrpljenje, „želite da znate zašto sam vozio više od sto šezdeset kilometara da vas vidim rano ujutru po januarskom mrazu. Pokušao sam da vas pozovem na mobilni, ali očigledno ste otkazali broj.“

„Ostavila sam ga ovde kad sam otišla u Italiju. A kad sam se vratila, zaključila sam da mi nije zaista potreban.“

Norton je klimnuo glavom. „Ionako nema mnogo svrhe u Severnom Norfoku. Moj nije imao signal od Noriča. Bilo kako bilo, razlog zbog kojeg sam ovde je... To što želim da se vratite na posao.“

Džez je za trenutak ćutala. „Mislila sam da sam bila prilično jasna“, kazala je tiho.

„Jeste. Ali to je bilo pre sedam meseci. Imali ste odsustvo s posla, dobili ste svoj razvod, našli ste gde da živite...“

„I to ne nameravam da ostavim da bih se vratila u London“, ubacila se Džez oštro.

„Siguran sam da ne nameravate.“ Norton je zvučao neuznemireno.

„Osim toga, kako bih uopšte *mogla* da se vratim? Šta vas navodi na pomisao da *želim* da se vratim?“

„Džezmin, kad biste samo za trenutak prestali da se branite i saslušali me.“ Iznenada mu se u glasu čuo prizvuk čvrstine.

„Izvinite, gospodine“, kazala je, „ali oprostićete mi što nisam tako voljna da se vraćam u prošlost.“ Džez je znala da postaje netrpeljiva, ali nije mogla da se obuzda.

„Da, vidim...“ Podigao je pogled ka njoj. „Međutim, želim da znam zašto ste toliko besni na *mene*? Nisam vas ja prevario.“

„To je nizak udarac, gospodine.“

„Pa“ – Norton je posmatrao svoje besprekorno manikirane nokte – „možda mislite da jesam.“

„Gospodine, prihvatam da ne možete da uradite ništa u pogledu moga muža. Ionako već odavno nemam takvih iluzija i...“

„To je bila kap koja je pretila čašu u onoj izreci.“ Norton je popio gutljaj kafe i pogledao je. „Džezmin, da li znate koliko košta regrutovanje i obuka jednog istražnog detektiva?“

„Ne, ne znam.“

„Pa, recimo da biste za tu sumu mogli da kupite još jednu seosku kuću...“

„Da li pokušavate da mi nametnete osećaj krivice?“

„Ako deluje, da.“ Norton je uspeo da se polunasmeši. „Niste mi čak ni dali šansu da porazgovaramo o tome. Jedne nedelje ste bili za svojim radnim stolom, sledeće ste odjurili u Italiju.“

„Nisam imala izbora.“

„Tako vi kažete. Nadao sam se da biste zbog dobrog poslovnog odnosa koji smo izgradili osećali da možete doći kod mene i razgovarati o tome, ništa više. Kad bismo se složili da vam je ostavka jedina alternativa, ne bih vam stajao na putu. A umesto toga vi ste samo... pobjegli, bez razgovora, odgovora na pitanja... ništa!“

Lice joj je bilo nepomično. „Oh. Znači zato ste ovde? Da me ispitajte?“

Norton je blago uzdahnuo, isfrustriran. „Ma haj'te molim vas, dajem ovde sve od sebe. A vi se ponašate kao svadljiva tinejdžerka. Stvar je u tome što ste tehnički još zaposleni kod nas.“ Iz unutrašnjeg džepa na grudima izvadio je koverat i gurnuo ga ka njoj.

„Šta je to?“, promrmljala je, mršteći se. Unutra su bile njene platne priznanice, prepiska u vezi s njenim i Patrikovim zajedničkim računom, mesečne potvrde koje su joj i dalje slate na njenu staru kućnu adresu i koje, očigledno, nije videla. U kovertu je bila i ostavka koju je u žurbi nažvrljala na aerodromu i poslala pre nego što se ukrcala u avion za Pizu.

„Nije baš vrlo... profesionalan odlazak, zar ne?“

„Ne, pretpostavljam da nije, mada ne vidim kakve to ima veze sada.“ Džez je vratila pismo u kovertu i ponudila mu ga.

„Evo, izvolite, gospodine. Uručujem vam ovo i zvanično. Dajem otkaz. Hoće li to biti dovoljno?“

„Da, ako tako želite. Čujte, Džezmin, ja vas razumem; znam da ste se osećali iznevereno i demoralisano i da vam je lični život bio razoren. Možda vam je trebalo malo vremena da razmislite...“

„Aha! Upravo tako, gospodine.“ Gorljivo je klimala glavom.

„A pošto ste bili besni i ogorčeni, ponašali ste se prema svojim instinktima, a instinkti su vam tada rekli da bežite. Ali i zaslepili su vas isto tako. Zar ne vidite?“

Džez nije ništa rekla.

„A *zato* što ste bili zaslepljeni“, nastavio je Norton, „podlegli ste trenutnoj odluci koja me je, osim toga što uništava karijeru koja obećava, lišila jednog od mojih najboljih ljudi. Čujte“, osmehnuo se blago, „ja nisam idiot. Znao sam šta se dešava. Saznati to za muža, naročito pošto ste vi bili praktično poslednja osoba koja je saznala, moralo je biti užasno.“

Tišina.

Norton je uzdahnuo. „I sve se vraća na jedno: veze na poslu su opasne, naročito u *našem* poslu. Rekao sam to detektivu Koflinu kad mi je kazao kako želite da se venčate.“

Džez je podigla pogled. „Zaista? Patrik mi je rekao da ste nam dali svoj blagoslov.“

„Zapravo, predložio sam da jedno od vas pređe u drugo odeljenje kako se bar ne biste saplitali jedno o drugo. On me je preklinjao da vas ostavim tu gde ste bili. Pa sam onda odlučio da probamo tako radije nego da vas oboje izgubim. I protiv svoje volje, moram da dodam.“

„Ovaj... Gospodine... Jeste li rekli 'detektiv'?“

„Da. Vaš bivši muž je nedavno unapređen.“

„Ne mučite se da mu prenosite moje čestitke.“

„Budite uvereni da neću.“

Dok ga je gledala, Džez je pomislila koliko Norton deluje strano u tom okruženju, u tom svom odelu šivenom po meri,

sa savijenim dugim nogama i kolenima gotovo do grudi na niskoj sofi.

„Jeste li vi znali, gospodine? Za Patrika i... *nju*?“

„Čuo sam neke glasine, ali nisam mogao da se mešam. Ako ćete se zbog toga bolje osećati, reći ću vam da je premeštena u Paddington grin dve nedelje pošto ste vi otišli. Znala je da nema šanse da se takmiči s vama. Svi u timu su bili hladni prema njoj u znak osвете. Znae, vi ste veoma omiljeni. Svima nedostajete.“

Norton se široko osmehnuo i pokazao zdrave, snažne bele zube. Džez se nije mogla odupreti pomisli kako su mu, s tom gustom crnom kosom, prosedom na slepoočnicama i naočarima za blizinu navrh nosa, godine samo dodale dostojanstvenom držanju.

„Pa... to je lepo znati, pretpostavljam. U svakom slučaju, sad je to što Patrik i njegova miljenica rade njihova stvar. To me više ne zanima. Ali da znate“, našalila se Džez, „mogli ste je upozoriti da će na prvi pokušaj takmičenja dobiti nož u leđa.“

„Ne sumnjam u to. Vaš bivši je talentovan policajac, ali je isto tako i nemilosrdno ambiciozan. Jedino s čim nije mogao da se izbori bila je supruga, potencijalno bolja od njega. Znao sam šta smeru, znao sam da vas podriava, neprekidno omalovažava, ali pošto niste došli kod mene, nisam ni ja mogao da učinim ništa povodom toga.“

„Nalazila sam se u nemogućoj situaciji. On mi je bio muž.“

„Prihvatam to. U svakom slučaju, sve dok bude držao pantalone zakopčane, da tako kažem, mislim da će na kraju dobiti sve čemu stremi.“

„Može da kreše celo odeljenje ako hoće. Mene stvarno nije briga.“

„Tako treba“, odgovorio je Norton veselo. „Dakle, jeste li sigurni da želite da primim nazad to pismo? To će onda biti zvanično, znate.“ Mahnuo je kovertom ka njoj.

„Da, jesam.“

„Dobro, detektivko Hanter“, rekao je Norton, iznenada zvanično, „pošto sam imao priliku da porazgovaram s vama o situaciji, jasno ste mi stavili do znanja da želite da napustite službu. Uzeću ovo pismo i vratiću se u London podvijenog repa a da nisam ni pomenuo druge opcije koje sam imao na umu.“

Slika Nortona s podvijenim repom navela je Džez da se nasmeši. Podigla je obrve i uzdahnula. „Hajdete onda, možete da mi kažete kad ste već prešli toliki put.“

„Verovali ili ne, *postoje* druga istražna kriminalistička odeljenja. Mogao sam vam predložiti prelazak u neko od njih.“

„Možda Paddington grin? Pa bih mogla da se lepo ispričam u četiri oka s ljubavnicom svog bivšeg muža.“

„Ignorisaću tu detinjastu primedbu. Ali to me zaista dovedo do same suštine stvari. Pitanje je: da li ste dali otkaz zbog situacije u vezi s Patrikom? Ili zato što više ne želite da budete u policiji?“

„I jedno i drugo“, odgovorila je Džez iskreno.

„U redu, da kažem onda to ovako: tu ste, imate trideset četiri godine, visoko obučena istražna detektivka, i živite u zabiti Norfoka kao stara usedelica. Šta ćete da radite, za ime sveta?“

„Slikaću.“

Norton je podigao obrve. „Slikati? Shvatam. Mislite, profesionalno?“

„Ko zna. Da nisam ušla u policiju, upisala bih se na Kraljevski umetnički koledž kad sam diplomirala na Kembridžu. Bila sam dobila mesto na osnovnom kursu.“

„Zaista?“ Norton je izgledao iznenađeno. „Pa, možda zato imate oštro oko za detalje.“

„Možda. U svakom slučaju, to je plan. Preurediću pomoćnu zgradu u atelje. Od prodaje našeg starog stana ostalo mi je dovoljno da živim neko vreme. Osim toga, na Univerzitetu Istočne Anglije imaju kurs na koji ću se možda upisati sledeće godine.“

„Doduše, ovo nije loše mesto da ponovo otkrijete kreativnost“, složio se Norton.

„Ponovo, da, tako je, gospodine“, kazala je Džez burno. „Policijska služba me je preuzela. Izgubila sam iz vida sebe kakva sam nekada bila.“

„Hmmm.“ Norton je klimnuo glavom. „Razumem, ali nekako mi se čini da ste je ponovo našli. Svakako izgleda kao da vam se borbeni duh vratio.“

„Jeste.“

„Čujte.“ Uzdahnuo je, ponovo ozbiljan. „Koliko ćete još bežati? Mislim da vas nije poremetila služba u policiji, nego čovek koji je bio rešen da na svakom koraku podriva i vas i vaše samopouzdanje. Posmatrao sam vas, Džezmin. Uživate u adrenalinu. Vi ste izuzetna detektivka. I nisam jedini koji tako misli.“

„To je... ljubazno od vas, gospodine.“

„Ja se bavim činjenicama, ne ljubaznošću. Ljuti me kad vidim da neko vaših sposobnosti baca peškir u ring samo zato što mu brak nije uspeo. Gledao sam vas kako se godinama borite protiv muškog šovinizma, dan za danom. Hoćete li zaista pustiti Patrika da pobedi?“

Džez je ćutala i usredsređeno proučavala tepih.

„Slušajte sad“, rekao je. „Da skratim priču: nešto je iskrсло. Šta ako kažem da imam slučaj samo nekoliko kilometara putem odavde?“

„Slučaj ovde, u Norfoku? Kako to?“

„Dogodio se incident u lokalnoj internatskoj školi u neposrednoj okolini Foltešama. Jedan učenik je nađen mrtav u svojoj sobi prošle subote ujutru. Pozvali su me zato što je sin advokata koji je upravo uspeo da izdejstvuje izručenje dvojice terorista u Ujedinjeno Kraljevstvo. Traže od mene da pošaljem ljude i proverim da nema nečeg iza toga.“

Norton je gledao u njene bistre zelene oči i uočio mali blesak uzbuđenja.

„Otac je tražio?“

„Pozvao me je *zapravo* načelnik. Kao što znate, Metropoliteno se inače ne bi mešao za tako nešto, ali...“

„Tako je kad neko ima prijatelje na visokim položajima.“
Džez se osmehnula kad je dovršila njegovu rečenicu.

„Baš tako.“

„Dakle, kako je dečko umro?“

„Bio je epileptičar. Bolničari koji su stigli na lice mesta kazali su da se na telu vide svi znaci epileptičnog napada. Međutim, njegov otac je s pravom insistirao na obdukciji. Jutros me je zvao istražni sudija i izgleda da tu ima još nečeg iza onog što se vidi golim okom.“

„Čega?“

„Ne mogu da kažem više dok mi ne odgovorite da li ste zainteresovani ili ne.“

Oboje su znali da jeste zainteresovana.

„Možda, ako se budem vraćala kući na vreme da slikam svoju *Mona Lizu*“, odgovorila je nehajno.

„A poslaću vam i narednika Majlsa da vam pomogne.“
Nortonu su sad oči svetlucale.

„Hoćete li mi dati jedan dan da razmislim o tome, gospodine?“

„Bojim se da nema vremena. Potrebni ste mi na slučaju odmah. Zakazan vam je sastanak s dečakovom majkom danas u dva. Ona živi oko sat i po vožnje odavde. To znači“ – Norton je pogledao na sat – „da imate otprilike sat vremena da odlučite. Inače moram poslati nekog drugog. Evo dosijea.“

Norton je pružio Džez debeo smeđ koverat.

Pogledala ga je bespomoćno.

„Jedan sat?“

„Da. Čini mi se da ćete morati da donesete još jednu od vaših trenutnih odluka, detektivko Hanter. Gledajući unazad na vašu karijeru, rekao bih da vam nikad nisu naškodile – osim one da se nadignete i odete, naravno.“ Norton je pogledao na sat. „Moram da krenem. Rekao sam da ću biti u gradu na sastanku u dva, a ovi seoski putevi su noćna mora.“

Ustao je i onako visok, viši od Džez, okrnuo vrhom glave tavanicu.